

In deze serie worden gebeurtenissen uit de praktijk verteld.

DEEL 2. De achterneef.

De notaris krijgt van een verzorgingsinstelling de opdracht om de nalatenschap van een eenzame oude mevrouw te verzorgen. Zij kreeg nooit bezoek en het was niet bekend of deze mevrouw überhaupt nog familie had. Wel wist men “uit de wandelgangen” dat deze mevrouw een eigen huis moest hebben en dat er ook nog iets met een bank was, maar niemand wist daar het fijne van.

Vanwege het eigen huis, werd de notaris ingeschakeld. Na een afstammelingenonderzoek en navraag bij het CTR blijkt er geen testament, maar blijkt tóch nog verre familie te zijn: één verre achterneef. Hij is dus haar enige erfgenaam. Inventarisatie leveren een flinke wat verstofte hypotheekvrije villa vol met kunst en antiek, een stuk of vier “dikke” bankrekeningen, een effectenportefeuille, juwelen en nog wat los spul op. Er blijkt een vermogen te zijn van ongeveer (toen) vijf miljoen gulden.

Dus contact gelegd met de achterneef. Hij wist niet eens dat hij nog een oudtante had. Sterker nog hij had nog nooit van haar gehoord. De achterneef hoorde dus eigenlijk zomaar uit het luchtledige dat hij enig erfgenaam blijkt van een vermogen van ongeveer vijf miljoen gulden. Door de verre verwantschap ging hij echter wel voor het hoogste successietarief. En dat was dan ook het enige wat hem bezighield: “Schandalig toch dat de belastingdienst zóveel inhoudt.” En dat terwijl hem toch netto met het overlijden van zijn oudtante alsnog een paar miljoen gulden in de schoot werd geworpen. Gedurende de hele afwikkeling van de nalatenschap heeft hij hierover zitten zeuren en zagen en of daar niet iets op te verzinnen was. Nee dus! Hij moest gewoon betalen.

Maanden later moest het kantoor worden opgeruimd vanwege een verhuizing. Onderin een dossierkastje vonden we een simpele leren portemonnee. Vreemd, waar kwam die nu weer vandaan? Even er in kijken: leeg. Op de vraag aan de notaris van wie hij dacht dat die portemonnee was, begon hij hard te lachen. Bulderend zei hij op de hem zo kenmerkende corporale toon: “Die portemonnee? Whahahaha. Die is van onze achterneef! Van zijn oud-tante!”

“Okeeee en wat doen we ermee?”

Nog nahikkend van het lachen geeft de notaris opdracht om bij de portemonnee een iets te aardige brief te schrijven aan de achterneef. Een brief in de trant van: “Tjee, achterneef, deze vonden we nog. En die was van uw oudtante en dat betekent dat de portemonnee uw eigendom is. Bij deze!”

En wat schetst de notariële verbazing? De achterneef belde twee dagen later op en bedankte omstandig voor het toesturen van de portemonnee en prees de notaris om zijn nauwkeurigheid.